ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘΜΟΣ 45

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν :
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ„ ΑΘΗΝΑΣ

'Εν 'Αθήναις τῇ 17 Φεβρουαρίου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν 'Αθήναις.

'Επόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν 'Αθήναις

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ὡς ἐγκαίρως εἴχομεν ἀναγγείλει, ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὑπὸ τῶν ἐν 'Αθήναις δικηγόρων μνημόσυνον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως ὑπὲρ τῆς μνήμης τοῦ 'Αρεοπαγίτου 'Αναστασίου Μανδραπήλια, ἱερουργοῦντος τοῦ Μητροπολίτου 'Αθηνῶν.

Τῇ 10 π. μ. ὁλόκληρος ὁ Ναὸς κατεκλύσθη ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἐν 'Αθήναις δικαστικοῦ σώματος, ὑφ' ἁπάντων τῶν δικηγόρων καὶ ὑπὸ πλείστων ἐπιλέκτων ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν 'Αθηνῶν καὶ ἐν τοῖς γράμμασι, ἐκ τῶν ὁποίων σημειοῦμεν τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς κ. Ν. Λεβίδην, τὸν Δήμαρχον 'Αθηναίων μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, τὸν πρῴην Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης κ. Μερλόπουλον, τοὺς πλείστους ἐκ τῶν Βουλευτῶν 'Αττικῆς καὶ ἄλλους ἐν γένει βουλευτάς.

Σύσσωμος ἐπίσης παρέστη καὶ ὁ "Αρειος Πάγος μετὰ τοῦ κ. Προέδρου, πλὴν τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Δ. Τσιβανοπούλου, ὑποχρέου ὄντος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Μνημοσύνου νὰ προεδρεύσῃ τῆς συνελεύσεως τῆς 'Αρχαιολογικῆς ἑταιρίας καὶ τῶν 'Αρεοπαγιτῶν κ. κ. Α. Πεταλᾶ καὶ Κ. Φάραγγα, οἵτινες ἀπασχολημένοι προφανῶς εἰς σπουδαιοτέραν τινα ἐργασίαν, δὲν παρέστησαν.

'Επίσης καὶ ὁ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς μετὰ θλίψεως ἐδήλωσεν εἰς τὴν ὀργανωτικὴν ἐπιτροπὴν ὅτι ἕνεκα σοβαρωτάτης ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ παραστῇ.

Μετὰ τὰς ἐπιμνημοσύνους εὐχὰς ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, δικηγόρος κ. Λουκᾶς Νάκος, ἐξῆρε διὰ γενικῶν ἀλλ' ἐμπνευσμένων ὄντως γραμμῶν τὴν μνήμην τοῦ 'Αναστασίου Μανδραπήλια ὡς ἑξῆς:

Δὲν προσέρχομαι ἵνα θρηνήσω τὸν ἄνθρωπον. Ἡ λάμψις τῆς φωτεινῆς καὶ εὐρείας αὐτοῦ διανοίας εἶχε πλέον σβεσθῇ, καὶ ὁ θάνατος δὲν ἦλθεν ἢ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ σώματος.

Ἔρχομαι ἵνα ὑμνήσω τὸν δικαστήν, ἵνα γίνω διερμηνεὺς τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνέπνεεν εἰς ὅλους ὁ ὡς κρύσταλλον διαυγὴς καὶ ἄνευ σκιᾶς λάμπων δικαστικὸς αὐτοῦ βίος.

Καὶ ὕμνος πρὸς τὸν δικαστικὸν βίον τοῦ 'Αναστασίου Μανδραπήλια εἶνε ὕμνος πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδέαν τῆς Δικαιοσύνης, τῆς ὁποίας ἐνσάρκωσις ὑπῆρξεν ὁ δικαστικὸς αὐτοῦ βίος, καὶ εἰς τὴν διακονίαν τῆς ὁποίας περιώρισεν ὅλην τὴν σκέψιν καὶ δύναμιν τῆς ζωῆς.

Διότι ὁ δικαστής, τοῦ ὁποίου συνήλθομεν ἵνα τιμήσωμεν τὴν μνήμην, περιώρισεν ὡς μόνον σκοπὸν τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ ὅλος αὐτοῦ ὁ δικαστικὸς βίος δὲν ἦτο ἢ μία ἀδιάκοπος πρὸς τὴν Δικαιοσύνην θυσία.

Ἔχων πλήρη καὶ ἀκριβῆ συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ δικαστοῦ, καὶ ὡς δικαστὴς τοῦ τύπου καὶ ὡς δικαστῆς τῆς οὐσίας ἕνα εἶχε πάντοτε σκοπόν, τὴν προστασίαν τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων, καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινωνίας. Καὶ ἤξευραν πάντοτε ἡ ὑγιὴς αὐτοῦ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις καὶ οἱ εὐρεῖς ὁρίζοντες τῆς διανοίας του νὰ συνδυάζωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων μὲ τὸ κοινωνικὸν συμφέρον, δι' ὑγιοῦς ἑρμηνείας αὐτῶν.

Εἶχε πάντοτε τὸν ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ θείου του ἔργου, τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐζήτει ἡ 'Αθηνᾶ ἀπὸ τοὺς δικαστὰς ἱδρύουσα παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν τὸ περίκλυτον Δικαστήριον, πρὸς σωτηρίαν καὶ εὐημερίαν τῆς προστατευομένης της πόλεως.

«Ἱδρύω, ἔλεγε πρὸς τοὺς 'Αθηναίους, »τὸ Δικαστήριον τοῦτο, τὸ πάντοτε ἀδι»άφθορον, πάντοτε σεβαστόν, πάντοτε »πρόθυμον πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐγκλη»μάτων. Θὰ εἶνε ὁ ἄγρυπνος φύλαξ τῶν »'Αθηνῶν καὶ ὁ σεβασμὸς καὶ ὁ φόβος »τοῦ Δικαστηρίου τούτου μεταξὺ τῶν συ»πολιτῶν σας ἡμέραν καὶ νύκτα θὰ ἐμ»ποδίζει τὴν ἀδικίαν».

Καὶ ὁ 'Αναστάσιος Μανδραπήλιας, πάντοτε ἐμπνευσμένος ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους καὶ τὰς ἰδέας τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας, κατενόει ὅτι μόνον ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ καὶ διὰ τῆς Δικαιοσύνης ἀποκτᾶται τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ εὐημερία τῶν Πολιτειῶν.

Καὶ διὰ τῶν πράξεών του, διὰ τῆς πεφωτισμένης ἐφαρμογῆς καὶ ἑρμηνείας τῶν νόμων. Ἴσος πρὸς ὅλους, εἰς λαὸν μέχρις ἐλαττώματος λάτρην τῆς ἰσότητος ἐνέπνεε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ὑποταγὴν πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὸν φόβον τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν Δικαιοσύνην. Τίποτε δὲν ἔθετεν εἰς δοκιμασίαν τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ συνείδησιν. Οὐδεμία λάμψις, οὐδεὶς δεσμός, οὐδεμία πίστις. Καὶ δὲν ἦτο μόνον ἡ ψῆφος αὐτοῦ πάντοτε ἀπόρροια τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ κρίσεως, ἀλλὰ καὶ πλανώμενος εἶχε τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἰδίων του ἀποφάσεων, καὶ μὲ τὸν φανατισμὸν ἱεραποστόλου ὑπὲρ τῆς θρησκείας του ἔτρεχεν ἐκ Ναυπλίου εἰς 'Αθήνας, ὅπως παραστήσῃ τὴν πλάνην του, καὶ ὑπηρετήσῃ τὸ δίκαιον.

Καὶ δὲν εἶχε μόνον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἠθικὸν θάρρος τῶν συναδέλφων του τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λάμψις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ χαρακτῆρος καταυγάζει ἀκόμη τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' εἶχέ τι τὸ ἀρχαϊκὸν καὶ ἡ λιτότης τοῦ βίου καὶ τὸ παράστημα αὐτοῦ.

Ἡ μορφή του ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην, προτομὰς τῶν χρόνων, καθ' οὓς ὁ σεμνὸς παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν λόφος, ἔνθα συνεδρίαζον οἱ ὁμότιμοι αὐτοῦ, ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς αἴγλης τοῦ περικλύτου σώματος, ἄνευ τοῦ ὁποίου ὁ Κικέρων ἔλεγεν, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ νοήσῃ τὰς 'Αθήνας.

Κοιμήσου τὸν ὕπνον τῶν δικαίων, τοῦ ὁποίου κατ' ἐξοχὴν σύ, ὁ ἰδεώδης ἱεροφάντης τῆς Δικαιοσύνης, εἶσαι ἄξιος. Καὶ εἴθε ἡ μνήμη σου νὰ παρακολουθῇ πάντοτε τοὺς διαχειριζομένους δικαστικὰ ἀξιώματα εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ θείου των ἔργου, τὸ ὁποῖον πολιτειακὴ ἀβελτηρία κατέστησε μαρτυρικὸν ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ τὸ ὁποῖον, μὲ τὸν μαρτυρικὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλήν, κρατεῖ ἀκόμη ὑψηλὰ τὸ δικαστικὸν σῶμα τῆς Ἑλλάδος.

Εὐτυχεῖς οἱ θνητοί, οἵτινες ἀποθνήσκοντες τοιαῦτα καταλείπουσι διδάγματα εἰς τοὺς ἐπιζῶντας.

Η ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΧΕΜΥΘΙΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «δίλλημα» οἱ ἔγκριτοι συνάδελφοι κ. κ. Ν. Π. Δημητρακόπουλος καὶ Π. Θηβαῖος, ἐπελήφθησαν ἐσχάτως τῆς ἐρεύνης τοῦ σοβαρωτάτου καὶ ἀπὸ ἐπόψεως νομικῆς καὶ ἀπὸ ἐπόψεως κοινωνικοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ἀπολύτου ἢ σχετικοῦ τῆς δικηγορικῆς ἐχεμυθίας. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος εἰς δύο ὄντως περισπούδαστα ἄρθρα δημοσιευθέντα ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» ἐξετάζων γενικῶς τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ θετοῦ δικαίου, καὶ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως ἄνευ δὲ οὐδεμιᾶς διακρίσεως, φαίνεται ἀποκλίνων ὑπὲρ τῆς ἀπολύτου ἐχεμυθίας, ὁ δ' ἕτερος μετ' ἴσης σπουδαιότητος πραγματευόμενος τὸ ζήτημα, διάκρισιν ὅμως ποιούμενος μεταξὺ ἐπαγγελματικῆς καὶ μὴ τοιαύτης ἐχεμυθίας, ὑποστηρίζει τὸ σχετικὸν αὐτῆς ἤτοι τὴν ἐπαγγελματικὴν μόνον ἐχεμυθίαν.

Ἐντεῦθεν δ' ἴσως ἀφορμὴν λαβὼν ὁ κ. Δημητρακόπουλος ἐπανέρχεται ἐν τοῖς δύο τελευταίοις φίλοις τῆς «Δικαιοσύνης» εἰς τὸ ζήτημα, ὅπερ ἐρευνᾷ ἀπὸ τῆς δικρίσεως ταύτης, διαγράφων συγχρόνως καὶ τὰ διακριτικὰ ὅρια τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀπὸ τοῦ μὴ τοιούτου ἀπορρήτου.

Ἡ γνωστὴ ἐμπειρία καὶ νομομάθεια τῶν ἐπιληφθέντων τῆς ἐρεύνης τοῦ ἄνω θέματος συναδέλφων, βεβαίως θὰ καθίστα περιττὴν πᾶσαν ἄλλην παρέμβασιν, ἂν μὴ ἡ προφανὴς σπουδαιότης τοῦ ζητήματος καὶ ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ ἀπὸ καθαρῶς ἐπαγγελματικῆς ἀπόψεως, ἀπήτει εἰ δυνατὸν ἕκαστος τῶν δικηγόρων νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ περὶ τοῦ πράγματος γνώμην.

Καὶ τῷ ὄντι, ἐὰν ὁ δικηγόρος. τὸ ὑψηλὸν ἀλλὰ καὶ βαρὺ ἔργον τοῦ ὁποίου ἀείποτε σημειοῦται μὲ διαρκεῖς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀτόμου, ὑπῆρξεν ἀνὰ μέσον τῶν αἰώνων ὁ φυσικὸς παραστάτης καὶ σύμμαχος τῶν ἀσθενῶν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἀδικουμένων κατὰ τῶν ἀδικούντων, ἐπ' ἐσχάτων ἰδίᾳ τῶν χρόνων ἡ ποικιλία τῶν νομικῶν καὶ πολλαπλῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἃς ἐδημιούργησαν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου, ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ αἱ καθόλου ἠθικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι ὑφ' ἃς νῦν τελοῦμεν, κατέστησαν τὸν δικηγόρον, τὸν ἀπαραίτητον οὕτως εἰπεῖν κοινωνικὸν ἐκεῖνον παράγοντα ἄνευ τῆς ἀρωγῆς τοῦ ὁποίου δυσχερέστατον, ἂν μὴ ἀδύνατον, ἀποβαίνει ν' ἀποφύγῃ τις ἀσφαλῶς τοὺς ἑκάστοτε παρουσιαζομένους αὐτῷ σοβαροὺς κινδύνους ἀνὰ πᾶν βῆμα τῶν συναλλακτικῶν καὶ κοινωνικῶν σχέσεών του.

Ὁ πλήρη ἔχων τὴν συναίσθησιν τῶν σοβαρῶν αὐτοῦ καθηκόντων, καὶ εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀξιώματός του ἱστάμενος δικηγόρος δύναταί τις ἄνευ ὑπερβολῆς εἰπεῖν. ἀποτελεῖ σήμερον τὸν ἀριάδνειον μίτον, ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὁποίου δυσχερέστατον ἀποβαίνει νὰ ἐξέλθῃ τις ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ μάλιστα τοῦ νομοθετικοῦ λαβυρίνθου. Ὁ δικηγόρος δ' οὕτω κατὰ φυσικὴν καὶ ἀναπόδραστον ἀνάγκην, καθίσταται ὁ θεματοφύλαξ τῶν κοινωνικῶν ἐν γένει ἀπορρήτων, ἡ ἔκτασις καὶ σπουδαιότης τῶν ὁποίων δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ θίξῃ καὶ αὐτῆς τῆς πολιτείας τὴν βάσιν, καὶ αὐτῆς τῆς κοινωνίας τὴν ὕπαρξιν.

Καὶ τίθενται ἤδη τὰ ἐρωτήματα ; πότε καὶ ποῖα γεγονότα ἀποτελοῦσι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀπορρήτου; καὶ δύναταί τις δι' εὐκρινῶν γραμμῶν νὰ καθορίσῃ καὶ διαγράψῃ τὰ ὅρια αὐτοῦ ; Καὶ δὲν δύνανται ἆρά γε καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ τούτου ἀπορρήτου νὰ ὑπάρξωσι συγκεκριμέναι καὶ ἐξαιρετικαὶ ὅλως περιστάσεις μὴ ἐπιτρέπουσαι τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἀπόλυτον τήρησίν του ;

Παρ' ἡμῖν καὶ τὸ θετὸν δίκαιον, (Πολ. Δικ. ἀρ. 324 καὶ Ποιν. Δικ. ἀρ. 115) καὶ ἡ πενιχρὰ καὶ πτωχὴ σχετικὴ νομολογία, (ἀποφ. 'Αρ. Π. 118 τοῦ 1860), οὐτωσὶ ἀτελῶς καὶ οὐτωσὶ στενῶς καὶ ἀορίστως πειρᾶται νὰ διαγράψῃ τὸν κύκλον καὶ τὰ ὅρια τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀπορρήτου, καὶ πλημμελῶς περιορίζει αὐτὰ εἰς μόνα τὰ γεγονότα τὰ ἀναγόμενα εἰς δίκην ὑφισταμένην ἢ περατωθεῖσαν, ἢ τὰ διαπιστευθέντα τῷ συνηγόρῳ ὡς τοιούτῳ, ὥστε οὐδὲν παρέχει τὸ ἀσφαλὲς καὶ τὸ σαφὲς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον γνώρισμα. Τοὐναντίον ἐπιτείνει τὴν σύγχυσιν καὶ καθιστᾷ ἧττον εὐδιάκριτα τὰ ὅρια τοῦ καθαρῶς ἐπαγγελματικοῦ ἀπὸ τοῦ μὴ τοιούτου ἀπορρήτου.

'Αλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις ἡ αὐτὴ περίπου ἐπικρατεῖ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἀσάφεια. Ὑποστηρίζεται καὶ παρ' αὐτοῖς ἡ τήρησις τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀπορρήτου ((Le secret professionnel est pour l'avocat un devoir absolu), ἀλλὰ δὲν καθορίζονται εὐκρινῶς τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ γεγονότα. Οἱ δὲ ὅροι informations καὶ reynsoignements ments ὧν γενικὴν ποιοῦνται χρῆσιν πρὸς δήλωσιν τῶν γεγονότων τούτων, λύουσι τὸ ζήτημα δι' ἑτέρου ζητήματος

'Αλλὰ καὶ δὲν εἶνε παντάπασιν εὐχερὲς ἐν τοῖς καθέκαστα ὁ προσδιορισμὸς οὗτος. Καθόσον, καὶ ἂν καθορισθῶσι διὰ γενικῶν ὁρισμῶν καὶ γνωρισμάτων, αἱ κυριώτεραι περιπτώσεις τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀπορρήτου, πάντως θὰ ὑπολειφθῶσι καὶ ἕτεραι οὐχ ἧττον καὶ πολυάριθμοι καὶ πολυάριθμοι καὶ σοβαραί, ὧν ὁ χαρακτηρισμὸς δέον νὰ κριθῇ ἀπὸ ὑποκειμενικῆς ἀπόψεως. Καὶ ὄντως ὁ δικηγόρος κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιπτώσεις, εἶνε ὁ μόνος καὶ ὁ ἀσφαλέστερος κριτής, περὶ τῆς φύσεως τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ χαρακτῆρος ὃν φέρουσιν αἱ πρὸς αὐτὸν γενόμεναι ἀνακοινώσεις, καὶ ἀπὸ τῆς κρίσεως αὐτοῦ καὶ μόνου δέον κυρίως νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐκτίμησις ἑκάστοτε περιεχομένου τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον, ἡ τήρησις τοῦ ὁποίου *κατὰ γενικὸν κανόνα τῷ ἐπιβάλλεται.*

Οὐχ ἧττον ὅμως, ὁ δικηγόρος δύναται ἀναντιρρήτως κατὰ τὴν ἰδίαν του κρίσιν, καὶ ὁσάκις βλέπει κινδυνεῦον τὸ γενικὸν συμφέρον, νὰ *παραβαίνῃ* τὸν κανόνα τοῦτον, οἱονεὶ ἐν καταστάσει ἀνάγκης καὶ ἀμύνης περιεχόμενος, καὶ ὑπὸ τῆς σκληρᾶς τῶν πραγμάτων ἀνάγκης βιαζόμενος.

Ἐντεῦθεν δὲ καὶ κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις, ἀρύεται τὴν μεγίστην ἀξίαν της ἡ τήρησις ἢ ἡ παράβασις τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀπορρήτου, ὅταν τοῦτο ἤρτηται ἐπὶ μόνης τῆς κρίσεως τοῦ δικηγόρου.

Καὶ κατὰ τοῦτο ἂς μοι ἐπιτραπῇ νὰ μὴ συμπίπτῃ ἡ γνώμη μου πρὸς τὴν γνώμην τῶν διακεκριμένων ὡς ἄνω συναδέλφων.

Γ. Ν. Κεφάλας

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ

Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Καινοτόμος», δικηγόρος ἐν Ἀθήναις ἔθιξεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ζήτημα, ἂν ἡ τακτική, ἣν ἔκπαλαι τηροῦσιν οἱ δικηγόροι, δημοσιεύοντες αὐτολεξεὶ ὁλόκληρον τὸ δικόγραφον διὰ τοὺς ἀγνώστου διαμονῆς διαδίκους, εἶνε σύμφωνος πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 145 ἐδ. 7 τῆς Πολιτ. Δικον. κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην μόνον τὸ ἐπιδοτήριον, οὐχὶ δὲ τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφον χρήζει δημοσιεύσεως, καὶ ὅτι ἑπομένως ἅπασαι αἱ μέχρι τοῦδε δημοσιεύσεις τῶν δικογράφων καὶ οὐχὶ τῶν ἐπιδοτηρίων εἶνε, ἂν οὐχὶ ἄκυροι, τοὐλάχιστον οὐχὶ σύμφωνοι πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἄνω διατάξεως. Τὸ ὀρθὸν τῆς παρατηρήσεως ταύτης κυροῖ ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μ. Λιβαδᾶ, ὅστις οὐδὲ συζητήσεως κἂν κρίνει ἄξιον τὸ ζήτημα. Μετὰ τὴν τοιαύτην κατηγορηματικὴν γνώμην αὐθεντίας ἐν τοῖς δικονομικοῖς ζητήμασι, φρονοῦμεν ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ μεταβληθῇ ἡ κατὰ παράδοξον μίμησιν κρατήσασα τακτικὴ τῶν δικηγόρων.

Κύριε Συντάκτα,

Ἂν ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *καινοτόμος* διατριβογράφος τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 44 φύλλῳ τῆς Δικαιοσύνης καταχωρισθείσης διατριβῆς ἀνεγίνωσκε τὰ ἐν τῇ ἔκτῃ ἐκδόσει τοῦ οἰκονομιδείου Ἐγχειριδίου τῆς πολιτ. δικονομίας ἐν τόμῳ Α', § 90, σημ. 19α, σελ. 472, περὶ τοῦ ζητήματος, περὶ οὗ πραγματεύεται, ὑφ' ἡμῶν διὰ πάσης ἀκριβείας διειλημμένα, πρῶτον μὲν θὰ ἐμάνθανεν ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἡμεῖς καὶ πρὸ ἡμῶν, ὡς ἠκούσαμεν, ἕτερος παρετήρησεν ὅτι ἀντὶ τῆς δημοσιεύσεως *μόνον* τοῦ ἐπιδοτηρίου κατά τε τὸ ῥῆμα καὶ τὸν νοῦν τοῦ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 145 ἐδφ. 7 τῆς δικονομίας νομοθετήσαντος ἀτοπώτατα καὶ παρανομώτατα ἐκράτησε τὸ ἔθος τοῦ καταχωρίζεσθαι ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὁλόκληρον τὸ τῷ εἰσαγγελεῖ ἐπιδοθὲν δικογράφημα ἢ ἡ ἐπιδοθεῖσα αὐτῷ ἀπόφασις, ἔπειτα θὰ *κατενόει* ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πολὺς τοῦ Ἐγχειριδίου συγγραφεὺς καὶ τοῦ ἔθνους σοφὸς διδάσκαλος, ὁ ἀοίδιμος Οἰκονομίδης, οὐχὶ ἀλλοίαν περὶ τοῦ ζητήματος εἶχε γνώμην, ἣν ἀσαφῶς πως ἐξενεχθεῖσαν ἡμεῖς ἡρμηνεύσαμεν καὶ διεπτύξαμεν καὶ ᾗ ἐστοίχησε καὶ ὁ ἐπιφανὴς συνάδελφος κ. Σ. Εὐκλείδης ἐν τόμῳ Α', § 134, σημ, 10, σελ. 594 τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ Πολιτικῆς δικονομίας ὡς ἰσχύει ἐν Ἑλλάδι.

Εὐχόμεθα τῷ *καινοτόμῳ* διατριβογράφῳ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἦναι εὐτυχέστερος ἐν ταῖς καινοτομίαις αὐτοῦ· ἀλλὰ σύναμα συνιστῶμεν αὐτῷ θερμῶς νὰ ἦναι μελετηρότερος ἔνθεν μέν, ἵνα ἀποδῇ ἐντριβέστερος περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ μὴ γράφῃ *ἠννόησε, δικόγραφον, ὑπογραμμίζω, ἀπησχόλησα τὸν χῶρον τῆς ἐφημερίδος σας* καὶ ἄλλα ὄντως σκυθικῶν στομάτων ἀντάξια, ἔνθεν δέ, ἵνα καταστῇ ἐμπειρότερος τῆς ἡμετέρας πενιχρᾶς νομικῆς φιλολογίας καὶ μὴ φωρᾶται ἀντὶ *κΑἰνολόγου κΕνολόγος.*

Ἀθήνησι τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου 1907.

Δέξασθε κτλ.

Μ. ΛΙΒΑΔΑΣ

⁂

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὁ ἐν Πάτραις δικηγόρος κ. Γ. Λινάρδος, ὑποβάλλει τὰς κατωτέρω ἀντιθέτους σκέψεις του:

Ἀληθῶς πρακτικώτατον ζήτημα ἀνεκίνησε διὰ τῆς ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ διατριβῆς του ὁ συνάδελφος «Καινοτόμος». Δι' ἡμᾶς ἰδίως τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ διαμένοντας, ἔνθα τὸ μεταναστευτικὸν ρεῦμα ἐξωγκώθη ἐσχάτως εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον, συχνότερον ἤδη ἀναφαίνεται τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι οἱ δανεισταὶ τῶν εἰς Ἀμερικὴν ἀποδημούντων ὀφειλετῶν ἄλλοι μέν, ἐπὶ τῇ εὐλόγῳ ἐλπίδι τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιστροφῆς των εὐπορίας των, ἐπιδιώκοντες τὴν ἀπόκτησιν μιᾶς ἀποφάσεως, ἄλλοι δὲ εὑρισκόμενοι εἰς τὰς περιστάσεις, ἃς ἀναφέρει ὁ συνάδελφος, εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ ὑποστῶσι τὴν δαπανηρὰν ταύτην διατύπωσιν.

Καὶ ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς ἀπόψεως οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περιεργείας μετὰ προσοχῆς διεξῆλθον τὸ σχετικὸν ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Τὸ πόρισμα δὲ τῶν παρατηρήσεών μου μοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, εἰς ὃ καταλήγει ὁ ἐν λόγῳ συνάδελφος. Αἱ λέξεις «ἡ ἐπίδοσις γίνεται» τοῦ ἄρθρ. 145 σαφῶς δηλοῦσιν: ἡ παράδοσις τοῦ ἐγγράφου γίνεται. Καὶ τοῦτο ἐξάγεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρ. 145 εἶνε συνέχεια τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἄρθρ. 143, ὅπερ λέγει «τὸ ἔγγραφον ἐπιδίδεται» κλπ., ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων ἐδαφίων τοῦ 7ου τοῦ ἄρθρ. 145 δηλ. 1—6, ἔνθα ὁ νομοθέτης ἀναφέρων, ποῦ δέον νὰ γίγνηται ἡ κοινοποίησις εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς διατελοῦντας ὑπὸ ἐξουσίασιν, εἰς τὸ Δημόσιον, Δήμους, Κοινότητας, πτωχεύσαντας κλπ. διὰ τῶν λέξεων «ἡ ἐπίδοσις γίνεται» κάθε ἄλλο νοεῖ ἢ ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἤγουν ἡ ἔκθεσις τοῦ κλητῆρος. Ἀφ' οὗ λοιπὸν μέχρι τοῦ ἐδαφ. 6 τοῦ ἄρθρ. 145 διὰ τῶν λέξεων «ἡ ἐπίδοσις γίνεται» παραδεχόμεθα, ὅτι ἡ ἐπίδοσις τοῦ ἐγγράφου γίγνεται, πῶς εἰς τὸ ἐδάφ. 7 δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐννοεῖ τὴν ἔκθεσιν τοῦ κλητῆρος καὶ ἡ προσθήκη τῆς λέξεως «δημοσιεύεται» νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι σημαίνει δημοσίευσιν τοῦ ἐπιδοτηρίου;

Εὐκταῖον βεβαίως θὰ ἦτο, ὅπως νομοθετικῶς ἀντικαθίστατο ἡ δαπανηρὰ αὕτη διατύπωσις διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοὐλάχιστον μόνον περιλήψεως τοῦ δικογράφου ἢ ἄλλου ἁπλουστέρου τρόπου, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λίαν παρακεκινδυνευμένη θὰ ἦτο ἡ ὑποδεικνυμένη παρὰ τοῦ συναδέλφου λύσις.

Γεώργιος Ι. Λινάρδος
Δικηγόρος ἐν Πάτραις

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην οἱασδήποτε πληροφορίας παρὰ τῆς «Δικαιοσύνης», παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἱδρυτῶν αὐτῆς καὶ τακτικὸν συνεργάτην της κ. Σπῦρον Βελλῆν δικηγόρον.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ

Πρωτοδικεῖον Τριπόλεως

Τὸ 1907, εὑρίσκει τὴν δύναμιν τῶν ὑπερεξήκοντα πέντε Δικηγόρων Τριπόλεως, μὴ ὠργανωμένην εἰς Σύλλογον, καὶ ἀποβλέπουσαν ὡς εἰς Μεσσίαν πρὸς τὸ νομοσχέδιον τῶν Δικηγ. Συλλόγων.

Τὸ 1907, εὑρίσκει ἐπίσης τὴν Εἰσαγγελίαν Τριπόλεως, χωρὶς Ἀντεισαγγελέα,—ἤδη καὶ ὅλως ὀρφανὴν ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Εἰσαγγελέως Μιχ. Ζώρα, χωρὶς προσέτι ἀνάλογον προσωπικὸν ἐκκαθαρίσεως τῶν παλαιῶν, (παραγεγραμμένων ἢ παραγραφησομένων) ὑποθέσεων αἵτινες φέρουν τόσην ἀνωμαλίαν, ὄχι μόνον εἰς τοὺς καλουμένους μετὰ ἔτη νὰ δώσουν λόγον λησμονηθέντων ἢ συγχωρηθέντων μικροαμαρτημάτων, — ἐνίοτε μετὰ βίον ὁλόκληρον χρηστῆς ἐργασίας εἰς τὴν Ἀμερικήν, — ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἐνήμερον ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης.

14,404 Πολιτικὰς καὶ Ποιν. ἀποφάσεις καὶ Βουλεύματα, παρουσιάζει ἡ κατὰ τὸ 1906 στατιστικὴ τοῦ καὶ πέρυσιν ἀρκετὰ κλυδωνισθέντος δι' ἔλλειψιν ἀμεταθέτου τῶν δικαστῶν, Πρωτοδικείου Τριπόλεως, ἑνὸς τῶν σπουδαιοτέρων Πρωτοδικείων τοῦ Κράτους, κατὰ τὰς ἐργασίας καὶ ἔκτασιν περιφερείας.

Πολιτικαὶ Ἀποφάσεις: Εἰς 1800, ἐξ ὧν αἱ 486 ἐρήμην, ἀνῆλθον αἱ Πολιτ. ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, μὲ Πρόεδρον τὸν ἤδη εἰς Ἐφέτην προαχθέντα κ. Ι. Χατζᾶκον, καὶ ἐννέα Δικαστὰς ἐξ ὧν οἱ δύο Ἀνακριταί. Ἀπέναντι 1654 ἀποφάσεων τοῦ 1905, καὶ ὑπερδισχιλίων ἐτησίως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν δεκαετίαν. Ἐκκρεμεῖς, μέχρι σήμερον εὑρίσκονται περὶ τὰς 900 ὑποθέσεις εἰς τὰ Πινάκια.

Ποιν. Ἀποφάσεις καὶ Βουλεύματα: Ποινικαὶ ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν 11,040 κατὰ τὸ 1906, ἀπέναντι 9,500 τοῦ 1905. Βουλεύματα δὲ 1564, ἔναντι 2,380 τοῦ 1905.

Μηνύσεις: Ἀπέναντι 7,833 κατὰ τὸ 1905 εἰς 7,129 ἀνῆλθον αἱ μηνύσεις κατὰ τὸ 1906. Χαρτοσήμανσις δραχμῆς ἢ 50λεπτος, εἰς τὰς μηνύσεις ταύτας ἐννοεῖται, θὰ τὰς περιέβαλεν προδήλως, ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπαλλακτικῶν Βουλευμάτων φαίνεται, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Δικαιοσύνης. Πάντως, ἄλλως τε, τὸ ἔσοδον τοῦτο θὰ εἶχε δικαιοτέραν, καὶ κοινωνικωτέραν τὴν βάσιν, ἀπὸ τὸ ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος τοῦ ὑπαλλήλου—Δικηγόρου.

Εἰρηνοδικεῖον βορ. πλευρᾶς Τριπόλεως.

Ἀπέναντι 935 κατὰ τὸ 1905, εἰς 1117 ἀνῆλθον αἱ κατὰ τὸ 1906 ἀποφάσεις τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου, καὶ αὗται ἀπὸ τῆς ἀφίξεως σχεδὸν τοῦ νῦν Εἰρηνοδίκου, μὴ ἀποβάντος συντελεστικοῦ εἰς καθαρισμὸν τοῦ πινακίου, —φορτωμένου ἤδη μὲ 852 ἐκκρεμεῖς, — τοῦ θεσμοῦ τῶν Εἰρηνοδ. Παρέδρων.

Ἡ ἐπὶ βλάβῃ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τῶν Δικηγόρων ἀκαταστασία, ἥτις ἐβασίλευσεν κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1906, ὡς καὶ τὸ 1905, εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου, ἔδειξεν δυστυχῶς τὸ ἄσκοπον τῶν Εἰσαγγελικῶν ἐπιθεωρήσεων ὡς διεξάγονται.

Νότιον Εἰρηνοδικεῖον Τριπόλεως.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο ἄσκοπον, ἐφ' ὅσον δὲν λαμβάνεται τὸ μέτρον τῆς εἰς αὐτὸ συγχωνεύσεως Εἰρηνοδικείων γειτονικῶν δήμων—μέτρον ὑπαγορευόμενον πρωτίστως ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἀνεπηρεάστου τῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης—μόλις 292 ἀποφάσεις ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, ἀρκετὰ ὑστερήσαν κατὰ τὸ 1906, ἀπέναντι 373 κατὰ τὸ 1905.

Πταισματοδικεῖον Τριπόλεως

2,601 ἀποφάσεις ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1906 τὸ Πταισματοδικεῖον, ἔναντι 2,914 τοῦ 1905. Τέλη καὶ πρόστιμα ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου εἰσεπράχθησαν δραχ. 26,731, ἀπέναντι 28,000 κατὰ τὸ 1905.

Διεβιβάσθησαν δὲ ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας 1321 δικογραφίαι πρὸς ἀνάκρισιν, ἀπέναντι 1217 τοῦ 1905.

Ἀγαθὴν εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον ἐπίδρασιν ἔσχε τὸ νέον ἀστυνομικὸν καθεστώς.

Τρίπολις, 12 Φεβρουαρίου 1907.

Κ. Γ. Β.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ

Ἀπεστάλη καὶ πρὸς ἡμᾶς ἡ κάτωθι πρὸς τὴν Βουλὴν ἀναφορὰ τῶν ἐν Μεσολογγίῳ δικηγόρων, δι' ἧς ὑποδεικνύεται ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ Πρωτοδικείου Εὐρυτανίας ὑπὸ πλείστας ἐπόψεις ἀποβαίνει ἐπιβλαβής. Δημοσιεύοντες κατὰ καθῆκον τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἐπιφυλασσόμεθα εἰς προσεχὲς φύλλον νὰ ἐκφέρωμεν τὰς κρίσεις ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως:

Κάτοικοι Δήμων Εὐρυτάνων, Παρακαμπυλίων, Ἀρακανθίων, Ἀπαραντίου, Ἀγράφων, Νομοῦ Εὐρυτανίας παραχειμάζουσι περιφερείαις ἐπαρχιῶν Μεσολογγίου, Τριχωνίας, Βάλτου, Ἀκαρνανίας. Ἀπὸ συστάσεως δὲ Πρωτοδικείου Εὐρυτανίας ἀναγκάζονται ἐν μέσῳ χειμῶνι νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Καρπενήσιον ὡς μάρτυρες ἢ κατηγορούμενοι, ἕνεκα δὲ συνηθεστάτης διακοπῆς συγκοινωνίας καθίστανται φυγόποινοι, συλλαμβανόμενοι εἶτα καὶ μετὰ βασάνων καὶ κόπων ὁδηγούμενοι Καρπενήσιον, ἔνθα πλειστάκις ἀργεῖ Δικαστήριον, οὕτω δὲ ἐκτίνουσι ποινὰς ἀναπολόγητοι. Ὁπουδήποτε εὑρισκόμενοι Εὐρυτάνες οὗτοι καὶ συζητοῦντες, δυσμενῶς ἐκφράζονται κατὰ παρατάσεως τοιαύτης καταστάσεως, ζωηρὰν ἐκφράζοντες εὐχὴν καὶ ἐπιθυμίαν ὑπὲρ καταργήσεως Πρωτοδικείου τούτου, με-

---

ΤΟ
ΠΕΡΙ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ
ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΡΑΓΚΙΑ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44 φύλλου)

Ἡ ἔφεσις εἶναι ἀνασταλτικὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ κοινοῦ δικαίου, ἑπομένως καὶ ἐπὶ ἀπαγγελθείσης προσωρινῆς παύσεως ὁ καταδικασθεὶς ἐν πρώτῳ βαθμῷ δικηγόρος δὲν κωλύεται νὰ ἐνασκῇ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ καθήκοντά του (Ἐφετεῖον Bordeaux ἀπόφ. 15 8βρίου 1874 Dallog τόμ. 76, 5. 50).

Εἰς τὸ Ἀνώτ. πειθαρχ. συμβούλιον προσήκει, νομίζω, νὰ δοθῇ καὶ ἐξουσία ἄρσεως συγκρούσεων δικαιοδοσίας μεταξὺ διαφόρων πειθαρχικῶν συμβουλίων ἐπιληφθέντων συγχρόνως πειθαρχικῆς διώξεως κατὰ τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου ἢ μεταξὺ πειθαρχ. συμβουλίου καὶ τακτικοῦ δικαστηρίου ἀμφοτέρων κηρυττόντων ἑαυτὰ ἀναρμόδια ἐκ τῆς ἐν ἄρθρ. 26 τοῦ νομοσχ. διακρίσεως.

Κατὰ τὴν 3 § τοῦ ἄρθρ. 34 τὸ Ἀνώτατον Συμβ. δικαιοῦται νὰ διατάξῃ νέαν ἀνάκρισιν, ν' ἀκροασθῇ ἐκ νέου τὸν ἐγκαλούμενον, νὰ ἐπιτείνῃ ἢ μετριάσῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ποινήν, ν' ἀπαλλάξῃ αὐτῆς τὸν καταδικασθέντα ἢ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ἀθῳωτικῆς οὔσης τῆς ἀποφάσεως. Τὸν δὲ καταδικασθέντα ὑπὸ τοῦ πειθαρχ. συμβ. εἰς προσωρινὴν παῦσιν ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ καὶ εἰς προφορικὴν ἀπολογίαν.

Πάντα τὰ δικαιώματα ταῦτα ἐλήφθησαν σχεδὸν αὐτολεξεὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 307 τοῦ Δικ. Ὀργ. ὅπερ ἀπονέμει ταῦτα εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργόν, αὐτεπαγγέλτως δυνάμενον νὰ τὰ ἐνασκήσῃ, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ὑποχρεῶται νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Τοιαύτην πρὸς αἰτιολογίαν ὑποχρέωσιν διὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀνώτάτου Συμβουλίου παραλείπει εἰς τὸ νομοσχ. νὰ διατάξῃ, ἐνῷ ἐν § 4 τοῦ ἄρθρ. 32, προκειμένου περὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν κατωτέρων πειθαρχ. συμβουλίων, ῥητῶς ἀπαιτεῖ αἰτιολογίαν. Τὸ ἄρθρ. 93 τοῦ Συντάγμ. ὅπερ ἀπαιτεῖ νὰ ἦναι ἠτιολογημένη πᾶσα δικαστικὴ ἀπόφασις καὶ ν' ἀπαγγέλληται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἀφορᾷ προφανῶς εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, ἑπομένως δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰς τῶν πειθαρχ. συμβουλίων τῶν δικηγορ. συλλόγων, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἀπῄτησε ῥητῶς τὸ νομοσχ. ἐν ἄρθρ. 32 τὸ ἠτιολογημένον τῶν ἀποφάσεων τῶν πειθαρχ. συμβουλίων ἀλλ' ἐκ παραδρομῆς παρέλιπε νὰ διατάξῃ τὸ αὐτὸ ἔστω καὶ διὰ παραπομπῆς εἰς τὸ ἄρθρ. 32 ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου.

Ἀλλ' ὁ νομοθέτης τοῦ 1877 καὶ 1893, φοβηθεὶς διὰ τοὺς δικηγόρους τὴν τοιαύτην ἀπολυταρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, ἣν παρεῖχεν αὐτῷ τὸ ἄρθρ. 307 τοῦ Δικ. Ὀργ. διέταξεν ἐπανειλημμένως (Νόμ. ΧΚϚ' τοῦ 1877 ἄρθρ. 6 καὶ νόμος ΒΡΠΘ' τοῦ 1893) ὅτι ὁ Ὑπουργὸς δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς δικηγόρον πειθαρχ. ποινὴν οὔτε νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν εἰς τοιοῦτον ἀθῳωθέντα. Τῆς εὐεργετικῆς ταύτης διατάξεως τὴν κατάργησιν προτείνει ἤδη τὸ νομοσχ. ἀλλὰ πράττει τοῦτο, ὡς φαίνεται, διότι ἱδρύον Συμβούλιον ἀνώτατον πολυμελὲς μετὰ πλειοψηφίας ἐκ δικηγόρων, δὲν ἔχει πλέον λόγον νὰ φοβῆται τὴν κυβερνητικὴν αὐθαιρεσίαν, ἥτις εἶχεν ὑπαγορεύσει ὑπὲρ τῶν δικηγόρων τὸν ῥηθέντα περιορισμόν.

Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα χρήζει ἐγγυτέρας ἐξετάσεως.

Ὁ λόγος δι' ὃν ὁ Δικ. Ὀργ. ἐπέτρεψε τῷ Ὑπουργῷ τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν εἶναι ὅτι κατ' αὐτὸν (ἄρθρ. 304) αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἐκκαλοῦνται οὔτε ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως οὔτε ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος ὁ δὲ Ὑπουργὸς ἀναθεωρεῖ τὴν πειθαρχικὴν ἀπόφασιν οἰκείᾳ διακρίσει καὶ πρωτοβουλίᾳ, οὐχὶ ὡς δικαστήριον δευτέρου βαθμοῦ· ἢ, ἄλλως, πράττει τοῦτο ὡσανεὶ ἐδίκαζε συγχρόνως ἐπὶ τῇ ὑποτιθεμένῃ ἐφέσει τοῦ τε τιμωρηθέντος καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἀκριβῶς διότι οὐδέτερος τούτων σήμερον δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ. Εὑρίσκεται δηλ. σήμερον ὁ Ὑπουργὸς εἰς ἣν θέσιν διατελεῖ τὸ Ἐφετεῖον κατὰ τὸ

ταδώσαντες εἰς πάντας τοιαύτας γνώμας.

Ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τηλικούτων πληθυσμῶν καθ' ἑκάστην λαμβάνομεν ἀφορμὴν ν' ἀντιλαμβανώμεθα, ἐξ ἐνδιαφέροντος δὲ ὑπὲρ ἀπροσκόπτου λειτουργίας Δικαιοσύνης καὶ ὑπὲρ ἀναξιοπαθούντων πολυπληθῶν παραχειμαζόντων πέντε δήμων, παρακαλοῦμεν Κυβέρνησιν καὶ Βουλὴν ἰδίᾳ δὲ Βουλευτὰς Αἰτωλοακαρνανίας ὅπως τάχιστα ὑποβληθῇ Νομοσχέδιον περὶ καταργήσεως Πρωτοδικείου Εὐρυτανίας καὶ ἐπιδιωχθῇ ψήφισις αὐτοῦ.

Μεσολόγγιον 8 Φεβρουαρίου 1907.

Εὐπειθέστατοι δικηγόροι Μεσολογγίου

(Ἔπονται ὑπογραφαὶ 35 δικηγόρων).

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Εἴμεθα τῆς ἀρχῆς ὅτι μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῶν δύο βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας οὐδεμία πρέπει νὰ ὑφίσταται διαφορὰ

Οἱ προβιβασμοὶ

οὔτε ὡς πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν· οὔτε ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα, πρεσβεύομεν δὲ τοῦτο χωρὶς νὰ φθάνωμεν εἰς τὴν ὑπερβολὴν καθ' ἣν τελεία ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης διὰ τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν δικαστηρίων τοῦ πρώτου βαθμοῦ καθίστησι περιττὸν τελείως τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας. Ἐφ' ὅσον ἄρα ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια κατέστησεν ἀναπόφευκτον τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν διαδικασίας, εἰς ἣν ἀποδίδεται ἡ ἔννοια ὅτι εἶνε τεταγμένη νὰ θεραπεύῃ τὰ σφάλματα τῶν δικαστῶν τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον οἱ ἐκλεγόμενοι ὅπως καταλάβωσι τὰς ἕδρας τῶν δικαστηρίων τούτων καὶ οἱ ὁμότιμοι αὐτῶν Πρόεδροι τῶν Πρωτοδικῶν, ἀναμφιβόλως δέον νὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν ἀρίστων. Ἐὰν τοιαύτην ἔννοιαν εἶχον οἱ τελευταῖοι προβιβασμοί, ἀπροκαλύπτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργός, κατὰ τὸ πλεῖστον τοὐλάχιστον, ἐγένετο ὁ διερμηνεὺς τῆς ἐννοίας ταύτης. Διότι δικασταὶ ὡς ὁ εἰς πρόεδρον Πρωτοδικῶν Ναυπλίου προαχθεὶς τέως Πρωτοδίκης ἐν Πάτραις κ. Ἰω. Οἰκονομόπουλος καὶ οἱ τέως ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκαι κ. κ. Α. Παπαληγούρας, Α. Ζηλήμων καὶ Ν. Νιανιάρας, κατὰ γνώμην ὁμόφωνον κατελέγοντο μεταξὺ τῶν ἀρίστων. Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ ὅλον ζήτημα, ὅπερ ὀξύτερον καὶ ὑπὸ τὸν τύπον διὰ μαρτυριῶν καὶ ὑποκώφου τῶν δικαστῶν ἐξεγέρσεως ἀνέκυψεν ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῶν ἐπιτελεσθέντων προβιβασμῶν, ἐξακολουθεῖ παραμένον ἄλυτον, διότι, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἀποβαίνει ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ ἱκανοποιῶνται διὰ προαγωγῆς ἅπαντες οἱ ἄριστοι, ἀφ' ἑτέρου οὐδόλως συντελεῖ ὑπὲρ τοῦ γοήτρου τῆς δικαιοσύνης νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς ἀνάπηροι ἐπιστημονικῶς ἢ ἠθικῶς οἱ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐπὶ ἔτη μακρὰ παραμένοντες. Ἕνεκα τούτου εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ταχίστη ἐπιβάλλεται μεταρρύθμισίς τις, καθ' ἣν, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν προαγωγήν, μετὰ πάροδον ὡρισμένων ἐτῶν, ὁ μισθὸς παντὸς πρωτοδίκου δέον ν' ἀφομοιῶται πρὸς τὸν τοῦ Ἐφέτου πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ θεωρῆται ὁμοιόβαθμος. Οὕτω τοὐλάχιστον καλύπτονται τὰ προσχήματα καὶ ἐπέρχεται πλήρης μὲν ὑλικὴ συγχρόνως δὲ καὶ ἠθικὴ ἐν μέρει ἱκανοποίησις τοῦ Πρωτοδίκου τοῦ μὴ τυχόντος διὰ λόγους *διαφόρους* τῆς τιμῆς τῆς προαγωγῆς.

Ἐν τῷ ἀξιώματι τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τὸν κ. Ἰωάν. Βελιμέζην, προαχθέντα εἰς Ἐφέτην ἐν Ἀθήναις, διαδέχεται ὁ κ. Τιμολ. Βιζβίζης. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς προεδρείας τοῦ κ. Ἰωάν. Βελιμέζη ὑπῆρξεν ἄνευ δευτέρας γνώμης ἡ ἀκαταπόνητος ἐργατικότης, ἂν δέ, παρὰ τὸ μέγιστον τοῦτο προσόν, συνεβάδιζον ἡ εὐρυτέρα πως τῶν ζητημάτων ἀντίληψις καὶ τὸ ἀπροκατάληπτον, ἐν τῇ ἐπ' ἀναφορᾷ ἰδίως διαδικασίᾳ, θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἔλεγεν ὅτι ἡ περίοδος τῆς προεδρείας τούτου θὰ κατελίμπανεν ἐποχὴν ἀξίαν μιμήσεως. Ἐκ τῶν προσόντων ἅτινα συναποκομίζει ἐν τῷ νέῳ του ἀξιώματι ὁ διάδοχός του κ. Τιμολ. Βιζβίζης, τὰ γνωστότερα εἶνε ἡ ἀνυπόκριτος πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τῶν δικηγόρων καὶ τὸ ἐκτάκτως μειλίχιον τοῦ χαρακτῆρός του. Εἶνε ταῦτα ἐφόδια διὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας ἐν ᾗ καὶ μόνῃ καλεῖται νὰ δράσῃ πᾶς ἐν Ἀθήναις Πρόεδρος Πρωτοδικῶν; Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι μετ' αὐτῶν ἁρμονικῶς θὰ συνδυασθῶσιν ἡ φιλοπονία καὶ τὸ αὐστηρῶς διοικητικόν.

Διὰ τῶν γενομένων δικαστικῶν προβιβασμῶν ἀπέρχονται τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τέσσαρες Πρωτοδίκαι, ὧν οἱ τρεῖς προεδρεύοντες τμημάτων. Εὐνόητον ἄρα ὅτι ἑκατοστύες ὅλαι ὑποθέσεων συζητηθεισῶν πρὸς ἑνὸς ἂν μὴ καὶ δύο μηνῶν τρέχουσι τὸν κίνδυνον τῆς ἀνασυζητήσεως. Ὑποθέτομεν ὅτι στοιχειώδης πρὸς τὸ καθῆκον ὑποχρέωσις ἐπιβάλλει ὅπως, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων εἰς ἃς εἴτε ὡς Εἰσηγηταὶ εἴτε ὡς δικασταὶ ἔχουσι μέρος οἱ ἀπερχόμενοι Πρωτοδίκαι, μὴ κοινοποιηθῶσι τὰ προάγοντα αὐτοὺς διατάγματα, πρᾶγμα ὅπερ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης ἐν μέρει ὅμως καὶ ἐκ τῆς φιλεργίας τῶν προαχθέντων, οἵτινες οὕτω καλοῦνται νὰ παράσχωσι τὰ τελευταῖα δείγματα τῆς φιλοπονίας των ἕνεκα τῆς ὁποίας λίαν δικαίως εἶχον ἐπισπάσει τὴν ἐκτίμησιν ἁπάντων τῶν δικηγόρων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνασκήσεως ἐν Ἀθήναις τοῦ δικαστικοῦ των ἀξιώματος.

Στοιχειώδης ὑποχρέωσις

Νὰ τὸ πιστεύσωμεν;

Οἱ παρὰ τῶν Ἀθήναις δικηγόρων λαβόντες τὴν ἐντολὴν νὰ καταβάλωσι πᾶσαν δυνατὴν ἐνέργειαν πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νομοσχεδίου δείκνυνται ἐκτάκτως εὐοίωνοι, δὲν ἀποκρύπτουσι δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ πόθος ἁπάντων τῶν δικηγόρων πραγματοῦται ἐν τῇ παρούσῃ τῆς Βουλῆς συνόδῳ. Παρὰ τὴν πικρὰν τοῦ παρελθόντος πεῖραν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι αἱ γενικώτεραι τοῦ ζητήματος δυσχέρειαι ἐξωμαλύνθησαν καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτηδειοτέρας πως ἐνεργείας τῶν δικηγόρων ἐξαρτᾶται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ τελικὴ ἐπιτυχία.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΝΟΜΙΚΟΝ

Συνεδρίασις 10 Φεβρουαρίου 1907

Ὁ Δικηγόρος κ. *Ἀλέξ. Σοφιανὸς* ἀνεκοίνωσε μελέτην αὐτοῦ «περὶ τοῦ γερμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τῆς ἀνάγκης καὶ παρ' ἡμῖν ἀστικοῦ κώδικος», ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Παν. Ἀραβαντινοῦ περὶ τοῦ γερμανικοῦ κώδικος ἐν σχέσει πρὸς τὴν κωδικοποίησιν τοῦ ἑλληνικοῦ Δικαίου, ἐν ᾧ οὗτος ὑποστηρίζει ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ εἰσέτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν γερμανικὸν κώδικα ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ ὡς θεμέλιον τῶν ἡμετέρων νομοπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν. Ὁ κ. Σοφιανὸς ὑποστηρίζει τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ παρ' ἡμῖν κωδικοποιήσεως τοῦ ἀστικοῦ δικαίου πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου· κῶδιξ κατὰ πάντα ἄψογος εἶνε βεβαίως ἀδύνατον νὰ καταρτισθῇ· οὐχ ἧττον οὐδὲν νομοθέτημα εἶνε μᾶλλον ἄξιον τοῦ γερμανικοῦ κώδικος, ὅπως ληφθῇ ὡς βάσις πρὸς σύνταξιν τοῦ ἑλληνικοῦ κώδικος, παραλαμβανομένου ἐξ αὐτοῦ παντὸς καλοῦ, σαφοῦς, ἐπιτυχοῦς καὶ ἁρμόζοντος ἡμῖν καὶ ἀποσκορακιζομένων τῶν πρὸς ἡμᾶς ξένων καὶ τῶν ἀνεπιδέκτων ἐφαρμογῆς παρ' ἡμῖν διατάξεων.

Ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως ταύτης τοῦ κ. Σοφιανοῦ προεκλήθη εὐρεῖα συζήτησις, ἧς μετέσχον πλεῖστα τῶν μελῶν τοῦ τμήματος· ὁ κ. *Ἰωάννης Ἀραβαντινὸς* θεωρεῖ πρόωρον λίαν τὴν εἰσαγωγὴν παρ' ἡμῖν τοῦ γερμανικοῦ κώδικος, πρὸς ὃ συμφωνεῖ καὶ ὁ κ. *Στ. Παπαφράγκος*, θεωρῶν μᾶλλον ἐπείγουσαν τὴν σύνταξιν νέας Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἐν ἰσχύϊ, ἥτις χρήζει τελείας ἀνακαθάρσεως, διότι πολλαὶ διατάξεις αὐτῆς ἐν τῇ πρακτικῇ παρεξηγήθησαν, ἄλλαι περιέπεσαν εἰς ἀχρηστίαν καὶ ἄλλων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τέλεον ἡ ἔννοια καὶ ὁ σκοπὸς ἐστρεβλώθη· ἄνευ νέας Δικονομίας ἡ εἰσαγωγὴ νέου ἀστικοῦ δικαίου βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόξενος γενήσεται.

Καὶ ὁ κ. *Παναγ. Τσαλδάρης* ὑποστηρίζει ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ἀστικοῦ κώδικος προϋποθέτει καὶ νέαν πολιτικὴν δικονομίαν, θεωρεῖ δὲ ὅτι ὡς βάσις τοῦ ἑλληνικοῦ κώδικος πρέπει νὰ ληφθῇ ὁ Γερμανικός. Ὁ κ. *Τιμ. Ἠλιόπουλος* θεωρεῖ ἐπείγουσαν παρ' ἡμῖν τὴν ἀνάγκην ἀστικοῦ κώδικος, νομίζει δὲ ὅτι δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς τοῦτο ἄλλος κώδιξ πλὴν τοῦ Γερμανικοῦ, προϊόντος τελείου τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης, ἥτις σήμερον κατέχει τὰ σκῆπτρα. Ὁ κ. *Π. Γιωτόπουλος* φρονεῖ ὅτι ὁ Γερμανικὸς κώδιξ εὑρίσκεται εἰς ἐπίπεδον κατώτερον τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐπιστήμης τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, κηρύσσεται δὲ ὑπὲρ τοῦ ἰταλικοῦ κώδικος ὅστις δὲν εἶνε οὔτε πολὺ νέος καὶ συνεπῶς ἐπικίνδυνος δι' ἡμᾶς, μὴ εὑρισκομένους εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ἣν καὶ ἡ Γερμανία οἰκονομικὴν θέσιν οὔτε πολὺ παλαιὸς καὶ συνεπῶς ἀκατάλληλος, ἅτε μὴ ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὰς σημερινὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Γιωτοπούλου, παρελθούσης τῆς ὥρας, ἀνεβλήθη ἡ συζήτησις εἰς ἄλλην συνεδρίασιν.

«Ἡ συνδρομὴ τῆς Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

ἄρθρ. 779 τῆς Πολ. Δικ. ὁσάκις δικάζει οὐ μόνον ἐπὶ ἐφέσεως τοῦ ἑνὸς τῶν διαδίκων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀντεφέσεως τοῦ ἑτέρου, ὅτε δύναται καὶ ἐπιβλαβεστέραν νὰ καταστήσῃ διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος δυνάμει τῆς ἀντεφέσεως. Ἐπιτρέποντος ὅμως ἤδη τοῦ νομοσχεδίου ἔφεσιν τῷ καταδικασθέντι δικηγόρῳ πρὸς τὸ Ἀνώτατον Συμβ. κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὑπάρχει ἆρά γε πλέον ὁ αὐτὸς λόγος; ὅπως δοθῇ τῷ Ἀνωτ. Συμβ. τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ βαρυτέρας ποινῆς; Δὲν ὑπερπηδᾷ ἆρά γε τότε ὁ κατ' ἔφεσιν δικαστὴς τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του, ἅτινα διαγράφει αὐτῷ αὐτὴ ἡ ἔφεσις, δι' ἧς μόνης προκαλεῖται ἡ δικαιοδοσία, καὶ δὲν δικάζει ἆρά γε ultra petita; Ἐὰν καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ ἐγκαλέσας συνεζεκάλεσε τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἢ παρενέβη εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, εἶναι βεβαίως λογικὸν νὰ δεχθῇ τις τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν τοῦ Ἀνωτ. Συμβουλίου, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀπόφασις προσβάλλεται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ἀλλ' ὅταν μόνος ὁ καταδικασθεὶς ἐκκαλῇ παραπονούμενος κατὰ τῆς ἀποφάσεως ὡς παρανόμως αὐστηρᾶς, τίς εἶναι ὁ νομοθετικὸς λόγος δι' ὃν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ τῷ δικαστῇ τοιαύτη ὑπέρβασις; Τὸ δημόσιον συμφέρον; Ἡ ἀνάγκη τῆς προστασίας τοῦ δικηγορικοῦ ἀξιώματος; Ἀλλὰ ταῦτα ἀρκούντως προστατεύονται διὰ τοῦ ἀπονεμομένου τῷ Εἰσαγγελεῖ δικαιώματος πρὸς ἔφεσιν.

Καίτοι παρ' ἡμῖν ἠμφισβητήθη ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων ἡ ἀρχὴ τοῦ μὴ ἐπιδεινοῦν τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος (Κωστῆ Ποιν. Δικ. σελ. 447 ἔκδ. α'. Κωνσταντοπούλου Ἑρμην. Ποιν. Δικ. Α' § 829 ἔκδ. α'), ἐν Γαλλίᾳ οὐ μόνον ἐπὶ ποινικῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πειθαρχικῶν ὑποθέσεων ἀνεγνωρίσθη αὕτη διὰ μακρᾶς καὶ σταθερᾶς νομολογίας (Pand. Fr. ἐν λέξει Appel correctionnel ἀρ. 856). Τόσον δὲ ἀναμφισβητήτως κατάρχει ἐκεῖ, ὥστε θεωρεῖται παραδόξως ἄδικος ἡ ἐξῆς ἐνδεχομένη περίπτωσις. Ὁ μὲν καταδικασθεὶς δικηγόρος δὲν δικαιοῦται νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πειθαρχ. συμβ. εἰμὴ μόνον ἐὰν κατεδικάσθη εἰς προσωρινὴν ἀργίαν ἢ διαγραφὴν ἐκ τοῦ μητρώου, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν ἐκκαλεῖ ἀπεριορίστως αἰτούμενος μάλιστα καὶ ἐπιβολὴν μείζονος ποινῆς (a minima). Ἕνεκα τούτου ὁ δικηγόρος κινδυνεύει ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ Εἰσαγγελέως νὰ ἴδῃ ἐπιτεινομένην ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ποινὴν νουθεσίας ἢ ἐπιπλήξεως χωρὶς νὰ δύναται νὰ μετέλθῃ τι πρὸς ἐλάττωσιν αὐτῆς (Ἀκυρωτ. 29 Ἰουλίου 1884. Garson. I § 274 Pand. Fr. Avocat nº 1727).

Τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις διαφέρει καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἔφεσιν τοῦ Εἰσαγγελέως. Οὗτος, μὴ ἐπιδιώκων ἐν τῇ πειθαρχικῇ διαδικασίᾳ τὸ ἴδιον ἀλλὰ τὸ δημόσιον συμφέρον, δικαιοῦται νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν πειθαρχικὴν κατὰ δικηγόρου ἀπόφασιν οὐ μόνον ὡς λίαν ἐπιεικῆ ἀλλὰ καὶ ὡς λίαν αὐστηρὰν καὶ νὰ ζητήσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ἀθῴωσιν τοῦ ἀδίκως καταδικασθέντος δικηγόρου, ἔστω καὶ ἂν οὗτος παρέλιπε νὰ ἐκκαλέσῃ. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῇ ἐφέσει μόνου τοῦ Εἰσαγγελέως δύναται νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις τοῦ καταδικασθέντος δικηγόρου (Merlin Questions de droit ἐν λέξει Appel § 5 Pand. Fr. ἐν λέξει Appel Correct nº 894).

Αἱ λογικώταται αὗται διακρίσεις πρέπει, νομίζω, νὰ συντελέσωσιν εἰς τροποποίησιν τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ τοῦ νομοσχ. ὅπως μὴ ἐπιτρέπηται ἀδιακρίτως τῷ Ἀνωτ. Συμβ. ἡ ἐπιδείνωσις τῆς θέσεως τοῦ ἐγκληθέντος, ἀλλὰ μόνον ὁσάκις ζητεῖ τοῦτο δι' ἐφέσεως ὁ Εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ ἐγκαλέσας. Τοῦτο προέτεινε καὶ ἡ βουλευτικὴ ἐπιτροπεία τοῦ 1896 διὰ τῆς πρὸς τὴν Βουλὴν ἐκθέσεώς της, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀτελῶς μὴ διακρίνουσα τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν μόνος ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐκκαλεῖ.

Τὸ ἀνώτατον πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει ἀμετακλήτως, λέγει ἡ τελευταία § τοῦ ἄρθρ. 34. Τοῦτο ἔχει βεβαίως τὴν ἔννοιαν ὅτι οὔτε ἀναίρεσις ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως οὔτε μεταρρύθμισις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ βεβαίως ἀποτέλεσμα ἔχει καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοβαθμίου πειθαρχ. συμβουλίου ἐάν, κοινοποιηθεῖσα νομίμως, δὲν προσεβλήθη δι' ἐφέσεως ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΒΤΜΘ΄

Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως τὴν ἀποσταλεῖσαν πρὸς ἡμᾶς ὑπ' ἀριθ. 380 (1906) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Λευκάδος, εἰσηγουμένου τοῦ Πρωτοδίκου κ. Π. Κολύβα, δι' ἧς μετὰ σαφηνείας οὐ τῆς τυχούσης λύεται ζήτημα πολλαπλῶς ἀπασχολῆσαν καὶ τοὺς δήμους καὶ τὰ δικαστήρια.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΒΤΜΘ΄ τοῦ 1895 ὡς διὰ τῶν ἐπακολουθησάντων αὐτῷ συνεπληρώθη, διαρρυθμίσας τὰ τῆς δαπάνης τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὥρισεν εἰδικὸν (ἄρθρον 63) τρόπον ἀναλήψεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῶν ὑπὸ τούτου εἰς τὰς νομίμους περιπτώσεις ὑποχρεωτικῶν διὰ τὴν δαπάνην τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐνεργουμένων προκαταβολῶν τὸν τῆς παρακατασχέσεως ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν ταμιῶν πρώτων εἰσπράξεων τῶν δημοτικῶν προσόδων, πᾶς ἄλλος ἐξαναγκασμοῦ τρόπος, οἷον ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ εἰσπράξεων τῶν δημοσίων ἐσόδων ΥΛΣΤ΄ Νόμου καὶ ἡ κατάσχεσις κινητῶν εἴτε εἰς χεῖρας τρίτου εἴτε εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου καὶ δὴ τοῦ ὀργάνου τῆς διεξαγωγῆς τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου Δήμου δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἐστὶν ἀπαράδεκτος, ὡς ἀριδήλως συνάγεται καὶ ἐκ τῆς μὴ ἐπαναλήψεως ἐν τῷ ἰσχύοντι νόμῳ τῆς ἐν τοῖς προγενεστέροις καταργηθεῖσι νόμοις καὶ ἰδίᾳ τῷ ΒΠΕ΄ τοῦ 1892 διατάξεως περὶ κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀναλόγου μέρους τῶν δημοτικῶν προσόδων καὶ τοῦ διὰ τοῦ ἰσχύοντος Νόμου ἐν ἄρθρῳ 64 ἐδ. 2 ὁρισθέντος τρόπου ἐξαναγκασμοῦ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος διὰ τιμωρίας τούτου πρὸς ἀποστολὴν χρημάτων πρὸς τὸν Ταμίαν, ἵνα οὗτος πληρώσῃ δικαιούχους ἀπαιτήσεων ἐκ τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς ἐστὶν ἀπαράδεκτος καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ γενικοῦ καὶ ἀρχαιοτέρου νόμου ΡΠΘ΄ τοῦ 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δήμων κανονισθεὶς τρόπος τῆς κατασχέσεως ἐφ' ὅσον κατὰ τὰς περὶ δημοτικοῦ διατάξεις ὁ Δῆμος μᾶλλον δὲν ἀνενέωσε τὰς ἀξιώσεις τοῦ Δημοσίου, διότι, ὡς ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ εἰδικοῦ τρόπου ἀναλήψεως τῶν διὰ τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν ὑποχρεωτικῶν καταβολῶν τοῦ Δημοσίου ἐν τῇ ὑπὸ τούτου διαχειρίσει τῶν δημοτικῶν προσόδων πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ὑφίσταται μεταξὺ Δήμου καὶ Δημοσίου λόγῳ τοῦ διὰ ταύτης κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν φυσικὴ ἐνοχὴ (obligatio naturalis) καθ' ἣν κρίνονται αἱ ἀξιώσεις τοῦ Δημοσίου δικαιουμένου πρὸς ἱκανοποίησιν τούτων καὶ παρακατασχέσεως καὶ ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ κατὰ τὰ περὶ φυσικῶν ἐνοχῶν κρατοῦντα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς ἀγωγὴν καὶ ἐπιχείρησιν ἐκδιαστικῶν μέτρων, ἑπομένως ἡ ὑπὸ τοῦ Ταμίου Βονίτσης ἐπιβληθεῖσα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 437 τῆς 18 Ἀπριλίου 1906 ἐγγράφου του κατάσχεσις εἰς χεῖρας τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ αὐτοῦ Δήμου ἐστὶν ἄκυρος καὶ συνεπῶς βάσιμος ἡ περὶ τούτου ἔνστασις τοῦ αὐτοῦ εἰσπράκτορος, διὸ καιουμένου προτεῖναι ταύτην τὸ μὲν ἵνα αἱ παρ' αὐτοῦ ἐπικαλούμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι καταβολαὶ πρὸς διαφόρους πιστωτὰς τοῦ Δήμου μένωσιν ἰσχυραί, τὸ δὲ διότι αὐτοῦ διωκομένου ὑπὸ τὴν ἰδιότητα δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δήμου καὶ ὑπὲρ τούτου ἡ ἔνστασις αὕτη ἀποβαίνει.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, μετὰ πολυώδυνον νόσον, ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἰατρὸς καὶ ὑφηγητὴς τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς **Ἀθανάσιος Γ. Μαυρογιάννης.**

Δὲν ἀποτελεῖ τετριμμένον νεκρολογικὸν ἐγκώμιον, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ εὐρύτητι νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ θάνατος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀληθὴς ἀπώλεια διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.

Παλαιῶν ὁ ἀτυχὴς Μαυρογιάννης ἐπὶ ἔτη μακρὰ κατ' ἀηττήτου νόσου, προσπαθῶν διὰ μυρίων ἑκουσίων περιορισμῶν καὶ στερήσεων νὰ παρατείνῃ τὴν θλιβερὰν αὐτοῦ νεότητα, ἕνα μόνον προὐτίθετο σκοπόν· νὰ συνεχίσῃ τὸν βίον αὐτοῦ χάριν τῆς ἐπιστήμης.

Ἀπὸ δύο περίπου ἐτῶν εἶχε στρέψει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἰατροδικαστικῆς καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἀνθρωπολογίας, κλάδου σχεδὸν ἀγνώστου ἐν Ἑλλάδι καὶ ὃν ἐν τούτοις οὗτος ἐγνώριζεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐν Ἑλλάδι, ὡς οὐχὶ πολλοὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ διαμονῆς, παρὰ τὸ θάλπος τῆς θερμάστρας, ἐν ᾧ ἔξω ἡ σφριγῶσα νεότης ἐθήρευε τὴν διασκέδασιν καὶ τύρβην, ὁ ἀτυχὴς Ἀθανάσιος μόνην παρηγορίαν κατὰ τῶν δεινῶν αὐτοῦ εὗρισκε τὴν μελέτην.

Καί ἐμελέτα γονίμως καὶ ἐδίδασκε γονιμώτερον. Ἀπόδειξις τὸ πολυάριθμον ἀκροατήριον ἐκ φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς καὶ ἄλλων, οἵτινες προσέτρεχον ὅπως ἀκούσωσι τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, τὴν ἀπέριττον μὲν ἐν ταῖς διατυπώσεσι, βαθεῖαν ὅμως ἐν τοῖς νοήμασι. Διότι τὸ ἀπέριττον αὐτοῦ, ἡ ἐπιμελὴς ἀποφυγὴ τῶν διαφημίσεων καὶ ἡ ἄκρα ἁπλότης ἦσαν οὐχὶ τὰ πρῶτα, οὐχὶ καὶ τὰ τελευταῖα τῶν προσόντων τοῦ μακαρίτου Μαυρογιάννη — καὶ μέχρις ὑπερβολῆς μάλιστα τοιαύτης, ὥστε οἱ πολλοὶ δὲν ἐγνώριζον αὐτὸν ὅσον ἔπρεπεν.

Ἤδη ὁ ἀγαθὸς Μαυρογιάννης, ὁ καὶ τῆς «Δικαιοσύνης» τὰς στήλας κοσμήσας διὰ τῆς ἐκυτοῦ συνεργασίας, φιλοξενεῖται ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ νεκροπόλει. Ὁ βίος αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συνεκρατεῖτο δι' ἀσθενῶν νημάτων καὶ τὰ νήματα ταῦτα ἀπέκοψεν ὁ πρῶτος ἐπιπνεύσας βορρᾶς.

Ὁ ἐργατικός, ὁ φιλότιμος, ὁ φιλόπονος, ὁ γόνιμος αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ βίος, εἴθε νὰ εὑρῇ πολλαπλασίως ἀνταξίαν τὴν ἱκανοποίησιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ᾗ ἐξαφνίζεται ἡ τυραννία τῆς ὕλης.

Π. Γιωτόπουλος

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1396 τῆς 27 Ἰανουαρίου 1907 ἀποφάσεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, στηριζομένης εἰς τὸ 5 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 11 Μαρτίου 1837 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Γραμματειῶν Β. Διατάγματος, ἐπετράπη εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις δικηγόρον Δημήτριον Τσαλπατοῦρον, νὰ φέρῃ ἐφεξῆς τὸ ἐπώνυμον «Καμάρης.»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 333 ἐ. ἔ. ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1907 αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Μερεμέτη κατὰ τῆς συζύγου του Μαρούσως, τὸ γένος Δαμιανοῦ Σάκρα, τοῦ μὲν κατοίκου Ναυστάθμου, τῆς δὲ διαμενούσης ἐν Πειραιεῖ, διέταξε τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐν ἄρθρ. 677 τῆς Πολ. Δικονομίας διατυπώσεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Φεβρουαρίου 1907

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ Κωνσταντίνου Μερεμέτη.

Ἀντ. Δαργέντας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τὸ δικαστήριον τῶν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7417 (1901) ἀποφάσεώς του, δεχθὲν ὡς βάσιμον τὴν ἀπὸ 15 Ἰουνίου αἴτησιν τοῦ Παντελῆ Παππᾶ, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως κατὰ τῆς συζύγου του Αἰκατερίνης Παππᾶ τὸ γένος Καραχάλιου καὶ διέταξε τὴν κατὰ νόμον δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν τῆς παρούσης.

Ὅτι ἀκριβὴς περίληψις

Ἀθῆναι τῇ 16 Φεβρουαρίου 1907.

Ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος

Ἰωάν. Γ. Ντάσιος.

ΑΓΩΓΗ

Γεωργίου Βαλασάκη κατοίκου Χρυσάφης τῆς Σπάρτης.

Κατὰ

Π. Παναγιωτοπούλου, κατοίκου Πειραιῶς, καὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Γεωργίῳ τῆς Νεμέας ἑδρευούσης Ἐμπορικῆς Ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Παππάνου» ἀποτελουμένης ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς Νικολάου καὶ Γεωργίου Παππάνου, πρώην κατοίκων Ἁγίου Γεωργίου τῆς Νεμέας καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὁ Π. Παναγιωτόπουλος ἐξέδοτο ἐν Πειραιεῖ τὴν ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1901 συναλλαγματικὴν ἐκ δραχμῶν πεντακοσίων, πληρωτέαν τὴν 28 Φεβρουαρίου 1902 εἰς τὴν ἰδίαν του διαταγήν, καὶ εἰς τὸ ἐν Κορίνθῳ Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τρκπέζης τῆς Ἑλλάδος. Τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην ἀπεδέχθη ἐν Ἁγίῳ Γεωργίῳ τῆς Νεμέας ἡ ἐναγομένη Ἑταιρία «Ἀδελφοὶ Παππάνου» καὶ αὕτη διὰ μὲν τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως τοῦ ἐκδότου, μετεβιβάσθη εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Ἀντ. Δοξαρᾶ, παρὰ τούτου δ' ἐπίσης διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως μετεβιβάσθη εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Λυσάνδρου Πουλάκου καὶ παρὰ τούτου ἐπίσης διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως μετεβιβάσθη εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά μου· ἀλλὰ μὴ πληρωθείσης κατὰ τὴν λῆξιν της παρ' οὐδενὸς τῶν πρὸς πληρωμὴν ὑποχρέων, συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 23861 τῆς 1 Μαρτίου 1902 διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ πληρωμῇ τοῦ Συμβολαιογράφου Νέας Κορίνθου Κ. Τζιρακοπούλου.

Ἐπειδὴ δέον νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀντίδικοι καὶ μοὶ πληρώσωσιτ ὸ ζητούμενον ποσὸν τῶν θραχ. 500 μετὰ τῶν ἐξόδων τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἐκ δρχ. ἑπτὰ ὡς καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ 1 Μαρτίου 1902, ἀνερχομένων εἰς δραχ. 225 ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχ. 732. Ν' ἀπαγγελθῇ δὲ κατ' αὐτῶν προσωπικὴ κράτησις, διότι καὶ ἔμποροι εἶναι, καὶ ἐξ ἐμπορικῆς αἰτίας πηγάζει τὸ ζητούμενον χρέος.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ κατὰ τὴν δικάσιμον.

Καλῶν τοὺς ἀντιδίκους ἐμπροθέσμους εἰς συζήτησιν.

Ἐξαιτοῦμαι

Νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσα μου.

Νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ Π, Παναγιωτόπουλος καὶ ἀντίδικος Ἑταιρία «Ἀδελφοὶ Παππάνου» νὰ μοὶ πληρώσωσιν ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον ἕκαστος δραχμὰς ἑπτακοσίας τριάκοντα δύο (ἀρ. 732) ἐντόκως ἄχρις ἐξοφλήσεως.

Ν' ἀπαγγελθῇ κατὰ τῶν Π. Παναγιωτοπούλου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐναγομένης Ἑταιρίας Νικολάου καὶ Γεωργίου Παππάνου προσωπικὴ κράτησις.

Καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἁρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν Π. Παναγιωτόπουλον καὶ τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὰ ἀγνώστου διαμονῆς μέλη τῆς Ἑταιρίας «Ἀδελφοὶ Παππάνου» δημοσιευθήτω δὲ διὰ μιᾶς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1907.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Α. Λαζάρου

ΑΓΩΓΗ

Γεωργίου Βαλασάκη, κατοίκου Χρυσάφης τῆς Σπάρτης

Κατὰ

Θεοδώρου Δεστερλῆ, κατοίκου πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὁ Ν. Β. Πουλάκος ἐξέδοτο ἐν Πειραιεῖ δύο συναλλαγματικάς· τὴν μὲν ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1901 ἐκ δρ ἐννεακοσίων, τὴν δὲ ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1901 ἐκ δραχ. χιλίων πεντακοσίων ἀμφοτέρας πληρωτέας μετὰ μῆνας τέσσαρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, εἰς τὴν ἰδίαν του διαταγήν, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Ἀμφοτέρας τὰς συναλλαγματικὰς ταύτας ἀπεδέχθη ἐν Ἀθήναις ὁ ἀντίδικος, καὶ αὗται διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως τοῦ ἐκδότου μετεβιβάσθησαν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά μου· ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐπληρώθησαν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου καίτοι παρῆλθεν ἡ πρὸς πληρωμὴν προθεσμία.

Ἐπειδὴ δέον ν' ἀπαγγελθῇ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου προσωπικὴ κράτησις, διότι καὶ ἔμπορος εἶνε καὶ τὸ ζητούμενον ποσὸν ἐδανείσθη δι' ἐμπορικάς του ἀνάγκας.

Διὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὴν δικάσιμον.

Καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως εἰς συζήτησιν.

Ἐξαιτοῦμαι

Νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσά μου.

Νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως καὶ μοὶ πληρώσῃ δραχμὰς ἐν ὅλῳ δύο χιλιάδας τετρακοσίας (ἀριθ. 2400) ἐντόκως ἄχρις ἐξοφλήσεως.

Καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἁρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀντίδικόν μου ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1907.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Α. Λαζάρου

ΟΙ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΙ ΕΝ ΤΗ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΥΠΟ

ΑΔΕΞ. Ν. ΣΙΑΤΟΥ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειδὴ ὅμως τὴν σήμερον ἡ εἰσποίησις (ὡς καὶ ἡ υἱοθεσία) γίνεται κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ ἀστικοῦ νόμου ΤΣΑ΄. πρὸς τὸ 640 τῆς Πολ. Δικον. καὶ ἡ ἐκδιδομένη ἀπόφασις ἐγγράφεται εἰς τὰ οἰκεῖα ληξιαρχικὰ βιβλία, ἠδύνατό τις, ἐκφράσαι ἀπορίαν πῶς ὁ εἰσποιηθεὶς δὲν θέλει κληρονομήσῃ καὶ τοὺς ἐξ ἀρρενογονίας συγγενεῖς τοῦ εἰσποιοῦντος, ἀφοῦ ἐξεδόθη ἀπόφασις κηρύττουσα εἰσποίητον τὸν ἄνηβον ἡ δὲ τοιαύτη ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον πλέον;

Καὶ δὴ προκειμένου περὶ προσωπικῆς καταστάσεως τῶν προσώπων, ὁπότε ἔχομεν τὸ τῶν Ρωμαίων «Plaeet enim ejus rei judicem jus facere» ἑπομένως ὅτι ὁ δικαστὴς ἔπλασε δίκαιον ἐκ τοῦ προκειμένου ὅπερ ἰσχύει καὶ κατὰ τρίτων· ἡ ἀπάντησίς μας εἶνε ὅτι διὰ τοὺς ἔχοντας ἔννομα συμφέροντα τρίτους ἀναγκαίους κληρονόμους τῶν ἐξ ἀρρενογονίας συγγενῶν τοῦ εἰσποιοῦντος (μὴ συμμετασχόντας ἐν τῇ δίκῃ) ἡ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον, διότι ἔχομεν ἐν τῇ εὐρείᾳ σημασίᾳ υἱοθεσίαν, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ γίνεται κληρονόμος τῶν συγγενῶν τοῦ υἱοθετοῦντος, ἐκεῖνος ὅστις ἐκ τοῦ νόμου δὲν εὑρέθη ὡς τοιοῦτος ἐξ υἱοθεσίας ἀλλὰ μόνον ἐξ εἰσποιήσεως [N. 1 § 4 (38. 8) καὶ N. 23 (1. 7)].

Εἰσποίησις δὲν ὑπάρχει συνεπῶς οὔτε ἐξ ἀρρενογονίας συγγένεια, ἡ τοιαύτη λοιπὸν ἀπόφασις τῆς ἄνω δῆθεν εἰσποιήσεως εἶνε ὡς πρὸς τοὺς τρίτους περὶ ὧν ἀνωτέρω ἀναγκαίους κληρονόμους res inter alios acta καὶ συνεπῶς τοῖς χορηγεῖται τὸ ἔνδικον μέσον τῆς τριτανακοπῆς. (Ἄρθρα 89 καὶ 38 καὶ ἐπ. καὶ 645 Πολ. Δικον.) (Οἰκονομ. Πολ. Δικ. § 140 καὶ 235 Σημ. 1.).

Συμφέρον νόμιμον ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς τοιαύτης δῆθεν εἰσποιήσεως ἔχουν, μὴ ὑπαρχόντων κατιόντων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ θέματος, οἱ ἀδελφοὶ τοῦ εἰσποιήσαντος, οἵτινες θέλουσι στερηθῇ ἰδίως μείζονος περιουσιακοῦ δικαιώματος ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ κοινοῦ μετὰ τοῦ εἰσποιήσαντος πατρός των ἢ τοῦ πάππου των.

Τὸ ἀποδεικτέον δὲ γεγονὸς ἐν τῇ ἄνω τριτανακοπῇ κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως περὶ εἰσποιήσεως θέλει στρέφεσθαι εἰς τὸ ὅτι ἐν τῇ εἰσποιήσει δὲν συνέτρεχον τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προσόντα, ὅπως εἰσποιήσῃ τέκνον, τοὐτέστι ὅτι δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ ἐνάσκησις τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἤτις προϋποθέτει πλάσμά τι καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ τοῦ νόμου, ἄρρενα πατέρα, οὐχὶ δὲ γυναῖκα ὡς θέλει ἀποδείξει ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἢ τὸ τυπικῶς πασίδηλον γεγονὸς ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ τοιούτου ἑρμαφροδίτου.

Μετὰ τὰ λεχθέντα περὶ τριτανακοπῆς, θεωροῦμεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα ὡς εὐκόλως ἐννοούμενον ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὴν δίκην (τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ τῆς δῆθεν εἰσποιήσεως) δύνανται οἱ ἀδελφοὶ τοῦ εἰσποιοῦντος νὰ παρέμβωσι διὰ κυρίας παρεμβάσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 89, 231 τῆς Πολ. Δικ. καθὸ ἔννομα συμφέροντα ἔχοντες ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς τοιαύτης υἱοθεσίας καὶ γνωρίζοντες τὸ φυσικὸν καὶ νομικὸν κώλυμα τοῦ εἰσποιοῦντος πρὸς εἰσποίησιν.

Ἡ παρέμβασίς των θέλει εἶσθε νομιμωτάτη, ἀφοῦ πρόκειται περὶ διατηρήσεως τῶν ὑπαρχόντων δικαιωμάτων των εἰς δὲ τὴν παρέμβασιν ταύτην δὲν ἀντίκειται ποσῶς ἡ διάταξις τῶν Πανδεκτῶν (1. 7) 7 ὅτι ὅταν γίνεται ἡ υἱοθεσία δὲν εἶνε ἀναγκαία πρὸς ταύτην ἡ γνώμη ἐκείνων μεθ' ὧν ἐπέρχονται δίκαια πατρογενείας. Διότι ἡ ἄνω παρέμβασις δὲν στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἡ ἄρνησις π. χ. τῶν ἀδελφῶν, ἐπεχόντων καὶ αὐτῶν θέσιν πατρογενοῦς συγγενοῦς πρὸς τὸν εἰσποιούμενον, διὰ τὴν γενομένην εἰσποίησιν ἀλλὰ εἰς τὸ ὅτι ἡ εἰσποίησις δὲν στηρίζεται εἰς τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου καὶ τῆς φύσεως κατὰ τὰ ἄνω λεχθέντα.

[Ἀκολουθεῖ)